

Hrvatska je stoljećima bila dio šire, neke druge nama strane kulture, države što je, sa svoje strane, povećavalo nacionalnu težnju za samostalnošću. U povijesnim knjigama nije precizirano kako je funkcionirala hrvatska država do dvanaestog stoljeća kada su naši feudalni čelnici izabrali, Pacta Conventa, Arpadoviće (1102.), i njihove sljedbenike, koji su vladali Hrvatskom do kraja Prvog svjetskog rata. A Dokumenti, koji su dostupni o funkcioniranju države u tom vremenu u drugim zemljama, pokazuju kako je dominirao feudalni sustav sukladno feudalnom pravu. Nacionalnosti u današnjem smislu riječi nisu niti su mogli postojati. To je širom otvorilo vrata reinterpretaciji, prema potrebi, što se treba podrazumijevati pod nacionalnim suverenitetom i kako ga operacionalizirati kada se jednog dana oslobodimo „tuđinskog jarma“. Konačno, kad je uspostavljena samostalna hrvatska država; hrvatska suverenost, usprkos ratnim razaranja i ogromnim ljudskim žrtvama, nije uspostavljena pa, samim time, nije niti izgubljena jer nije moguće izgubiti ono što nisi nikad imao. Ipak, uspostava samostalnosti ostavila je gorak okus građanima koji su se borili, ginuli i žrtvovali dijelove svoga tijela, da bi stvorili šansu budućim generacijama da stvore suverenu državu u kojoj vladaju zakoni temeljeni, zašto ne kazati, na kršćanskoj, mediteranskoj odnosno srednjeeuropskoj kulturi.

Nakon referenduma na kojem se je ogromna većina građana opredijelila za samostalnost, institut referenduma je marginaliziran do te mjere da ga političari na vlasti smatraju štetnim institutom jer bi mogao, pazite, osporiti ili čak zaustaviti postojeće političke, što je i mora biti zabrinjavajuće za obične građane, trendove. Temeljni problem hrvatske države danas je nepoštivanje zakonskih propisa (pravne stečevine) do te mjere da se to više niti ne prikriva. Sve se to događa u Hrvatskom saboru. Ako mislite da je to sramotno – slažem se.

Recentna zbivanja u DORH-u pokazuju i dokazuju da pojedinci ne samo da ne moraju poštivati hrvatske zakone već je moguće naložiti i osigurati 77 ruku u Hrvatskom saboru kako bi se dala podrška politici koju nije moguće u bilo kojoj civiliziranoj zemlji podržati. Podrška se daje državnoj A odvjetnici Gospođi Zlati Hrvoj Šipek. Dakle, podrška se daje iako je USKOK donio nedvosmislenu odluku kako u slučaju gospođe Gabrijele Žalac nije bilo povrede zakonskih odredbi, pa, prema tome, nema osnove za bilo kakvu a kamoli krivičnu odgovornost. Jasno, priča bi trajno ostala sačuvana u ladicama i potom zaboravljena da se kojim slučajem nije predmetom pozabavio Europski ured koji ne samo da je ustanovio nezakonitosti već je predložio, što je prihvaćeno, privremeno oduzimanje slobode gospođi Gabrijeli Žalac. Teško da je odluku USKOK-a moguće odrediti kao površnost ili posebnim nesretnim slučajem. U ovom trenutku, kako nam saopćavaju javna sredstva priopćavanje, postoje izvidi u više stotina slučajeva.

Umjesto da se Vlada i Hrvatski sabor suoče s okrutnom istinom, premijer Andrej Plenković, kao predsjednik HDZ-a, javno daje podršku gospođi Zlati Hrvoj Šipek što, Hrvatski sabor na svojoj

sjednici, potvrđuje sa spomenutih 77 „ruku u zraku“. Kojeg li bogatstva jer je dosta samo 76 „ruku u zraku“. Ni to nije dosta već predstavnici HDZ-a, temeljem jasno scenarija, optužuju oporbu kako oporba, u nedostatku argumenata, želi umanjiti ugled DORH-a. Koji i kakav ugled gospodo? Ono što, malo je reći, zabrinjava je činjenica da niti jedan član vladajuće koalicije nije smatrao potrebnim upitati se - ima li pravo dovesti u pitanje vjekovnu težnju hrvatskih građana (naših predaka) za samostalnošću, s jedne strane, i, s druge strane, kako opravdati tolike ljudske žrtve i tragedije da bi se uspostavila slobodna Hrvatska? Da bi stvar bila do kraja tragična pokazuje komentar Ivane Petrović koja je u tjednom nedjeljnom komentaru jasno kazala kako je gospođa državna odvjetnica Zlata Hrvoj Šipek morala sama odstupiti. Iako je komentatorica nastojala zaštititi HDZ, posebno premijera Andreja Plenkovića, učinila je upravo suprotno. Iz njezinog se zaključka može i treba zaključiti kako se HDZ, iz njemu poznatih razloga, ne usuđuje uskratiti podršku i točka. To nadalje znači kako su stranački iznad nacionalnih interesa ma koliko šutjeli o tome.

Pravo je pitanje što znači „i točka“? Iz dokumentacije „Zaprešić kao slučaj“ je vidljivo temeljem dokumenata, koji će se u knjizi dodatno dopuniti, kako ne postoji odgovornost gospodina Željka Turka iako postoji pravomoćna sudska presuda temeljem koje je podnijeta prijava DORH-u. UU Slučaju Gabriele Žalac nije postojala pravomoćna sudska presuda. Ponavljam iznova. DORH smatra kako ne postoji kaznena ili bilo koja druga odgovornost Željka Turka, i ostalih suučesnika, usprkos pravomoćne presude suda. Ovom valja dodati da se radi o Â presudi koja se temelji na Ustavom zagaraniranom pravu privatnog vlasništava. Nakon odluke DORH-a, u nekoliko navrata napisane su zamolbe da se preispita odluka DORH-a. Odgovor je uvijek bio isti. Ne postoji kaznena odgovornost gospodina Željka Turka.

Iz navedenog je razvidno kako gospodin gradonačelnik Željko Turk ne mora poštivati zakonske propise. I ne samo to. Znamo da je svaki građanin obvezan ukazati na nezakonite radnje pojedinaca. DORH, zbog kojeg je ta odredba i napisana, nema obvezu, ako se pita Hrvatski sabor, učiniti isto. Tako nezavisnost Lijepe Naše, predstavlja državu „u kojoj teče med i mlijeko“ za građane prvog i najprvijeg reda. Oni koji nisu „izabrani“ mogu šutjeti, trpjeti ili napustiti zemlju „meda i mlijeka“ kao što to radi sve veći broj mladih obitelji.

Nastavlja se: Zakonodavna vlast